

NAGY GÁBOR
Újévi kesergő

*Mire az óév ólmos álmából
felocsúdtam, ki lettem parancsolva
a megújuló időből, kilakoltatva
a házból, a kert színeiből,
gyerekeim gyanútlan mosolyából.
Csak nézek, nézek a részvétlen holdba,
hej, tillárom, haj!*

*Egyetlen intéssel, mintha maga
volna az isten, éhenkórászt, az Ég Csősze
kizavart birodalmából – lecsipkedik
mind az aszúszeremet a seregélyek.
Bor méze helyett savanyú lőre?
A Hétforrás vizén is elélek!
Hej, tillárom, haj!*

*Kitagadott a tavasz is, vagyis hogy
észre se vett; allegro cantabile
zendülnek szirmok ölen
a hormonok, szívárványlik a nász,
kifeszlik száz sóvár bibe! –
rám a magány célkeresztje vigyáz.
Hej, tillárom, haj!*

Gyöngybagoly

*Gyöngybagolynak hittem először, ahogy a barna
tetőcserepeken guggolt, mint egy elhagyott hókupac.
Hamar bele kellett törődnöm, hogy csak egy közönséges
balkáni gerle. Nem gyöngy-, hanem piszkosfehér, inkább
csak szürke folt az éjszakába mosódó palán.
Persze nem is a színéről jöttem rá: ahogy a fejét
mozgatta, arról; hol ide, hol oda fordulva nézett
meg, bár tán csak egy cigaretta parazsát látta.*

*November tájékán bukkant föl, s most jólesne
azt mondanom, Szenteste előtti nap jött utoljára –
jóval előtte tűnt el. Talált-e más kiszögellést, ahová
belesimulhat éber árnya? Vagy – mint azt magányos
éjszakázása és a sötét háttérben fénylő tollruhája
valószínűvé tesz – elvitte egy portyázó héja?
Esetleg egy erejét túlbecsülő gyöngybagoly.
Tőlem nem félt. Hát legfeljebb rám unt.*

*Vagy két héten át minden este köszöntöttük egymást,
álmatlanságban társak. Még mielőtt nyoma veszett,
felmerült bennem a lehetőség: valamire figyelmeztetni
akart. Valaki küldte őt oda, a ház oromzatán tölteni
az éjszakát, hogy én észrevegyem! Talán egy angyal ő,
kicsit elkoszolódott tüllruhában. Valamit akkoriban
elmulasztottam, nem jön vissza többé. Talán mégsem
közönséges gerle: igen, biztosan gyöngybagoly volt.*

Pogány szerelem

*Remeg, rázkódik, aztán elakad,
mint egy felhúzó játék. Betört üveg
a szeme. A melle gyöngyfehér,
hóban reszket szétpergő szirma.*

*Begöngyöltem az álmaimba.
Magammal hurcolom, múmiámat.
Be kéne zárni egy hátsó szívkamrába.
Elfedni, elfeledni hegedű-testét.*

*Könnyebb terhet is vihetnék,
de nem könnyörülsz, Uram.
Szórod csillagaidból, koldus a fillért,
kegyeid, s mi kapkodunk utána.*

*Te raktad csontjainkra a húst, a vágyat
lüktető ereinkbe, Te magad vagy
a bujaság. S Te magad a hiánya.
Vagy csak úgy teszel, mintha volnál.*

*Nekem így is, úgy is a nő az oltár,
gyertyát lobbantó szeme, csapzott
haja s öle, és sóvár mellére
teszem le engesztelő áldozatom.*

*Ne vess meg, ne légy a kárhozatom
ebben a pogány szerelemben.
Túrj meg magad körül, hadd szeressek
glóriával, még fényesebben.*

Húsvét

*Fejünk fölött a csillag: hogy elgondoltalak,
keresztre szögezve a képzelet hurkolta
felmentő és megmentő igék, segédszavak
hivalkodnak köröttünk, megannyi úgy volna
s előtolakvó kéretlen feltételes mód,
s közös vemhünk, a kihordhatatlanul mait
kivetjük: fantom-dallam csak, virtuális kód,
szívelégtelenségünk szótlanságába írt.*